

In memoriam Henk Zuidervaart

Dinsdag 3 januari is Henk Zuidervaart, mijn bridgepartner en beste vriend, aangereden door een bus. Een dag later is hij overleden.

Een kleine dertig jaar is Henk, met onderbrekingen, lid geweest van BCO. Een club waar hij een haat/liefde relatie mee had. Haat/liefde, aversie en aantrekking.

Het eerste, aversie, omdat hij zich door sommige leden neerbuigend en laatdunkend bejegend voelde. In hoeverre dit terecht is laat ik aan het oordeel van een ieder van u over; Henk voelde het in ieder geval zo. Voor hem was dit meer dan eens de reden om BCO de rug toe te keren en zijn lidmaatschap op te zeggen. Met zijn schijnbaar onverzorgde uiterlijk: scheve tanden, halve baard, loensende ogen en melkboerenhondenhaar, paste hij niet in het sjabloon van de good looking inner circle van BCO. Daarin werd hij helemaal niet opgenomen. Henk zelf trad ook niet op de voorgrond. Toen hij, inmiddels lang geleden, door een vrachtwagen was overreden en de lief-en-leed-commissaris van BCO (bestaat die functie nog?) hem in het ziekenhuis ging opzoeken had zij geen flauw idee hoe hij eruit zag.

Tegelijkertijd was er een aantrekkingskracht van BCO: hier viel wat te leren, hier gebeurde het. Keer op keer kon ik hem na enige jaren overhalen om weer op BCO met mij te gaan spelen. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en Henk kon het bridgen niet echt loslaten. Bovendien waren er gelukkig ook genoeg mensen die wel bereid en in staat waren door zijn uiterlijk heen te kijken. Zij zagen een zachtmoedig mens, heel intelligent, met veel humor maar ook onzeker. Die uit frustratie soms meer dronk dan goed was en met zijn omgeving ruzie maakte. Die, zonder het zelf te weten, chronisch depressief was. Totdat een deskundige dit enige jaren geleden bij hem constateerde en hem medicijnen hiertegen gaf. Sindsdien is Henk veel levenslustiger geweest. Optimistisch en bij het bridgen soms op het roekeloze af. Hij bood niet alleen zijn eigen kaarten maar ook die van mij, waar hij vaak een treffend goed beeld van had. Ja, en wanneer ik die toch ook zelf bood kwamen we weer eens in een torenhoog contract. Achteraf, aan de bar, vonden we soms ook nog een manier waarop we het hadden kunnen maken.

Henk zelf was juist nieuwsgierig naar mensen die moeite hadden om zich in de reguliere maatschappij staande te houden. Hij zocht hen op in opvangplaatsen voor thuislozen en luisterde naar hun verhalen. Deze verhalen verwerkte hij in een toneelstuk dat door die mensen zelf zou worden uitgevoerd. Zij speelden dus zichzelf. Het is uitgevoerd, al waren er soms wat praktische problemen met de cast: teruggevallen in drank en drugs, in de bak, met de noorderzon vertrokken of overleden. Het beroemde boek "Alleen op de wereld" herschreef hij tot een toneelstuk, dat is opgevoerd voor een publiek van vooral kinderen. Hij liet ze lachen en hij liet ze huilen. Hij schreef songteksten met inhoud voor een bevriende muzikant, een kwaliteit die zeldzaam is. Hij hielp twee dagen in de week in de Stadsboerderij van het Griftpark, zodat kinderen uit de buurt een eigen tuintje konden onderhouden. Als niet afgestudeerd bioloog genoot hij daarvan.

Henk is 57 jaar oud geworden. Hij laat een vriendin achter, Sandra. De oudere leden onder u zullen haar nog kennen als de trouwe kibitzer aan onze tafel, schuin achter mij gezeten, in de Remise aan de Kanaalstraat. Veel BCO-leden hebben hem hun respect betoond bij de uitvaartdienst op 9 januari.

Janus Ruighaver